

ling, han har taget til de tidligere Eksportafgifter paa Kvæg og Frø, som jeg nævnte, med Hensyn til hvilke han hang i til det sidste og søgte at bevare dem længst muligt. Hr. Niels Frederiksen kan tænke sig Eksportafgift i Form af en Særskat paa et bestemt Erhverv, i dette Tilfælde Landbruget. Han kan altsaa tænke sig at udvide dette Princip til at sige, at naar Kartofler koster 10 Kr., er det en passende Pris, og hvad de koster derudover, maa gaa i Statskassen. Og hvis Prisen paa Heste stiger, kan han ogsaa tænke sig en Særskat paa Heste paa 3—400 Kr. Det er Konsekvensen, og denne Omstændighed gør mig endnu mere betænkelig ved i det hele taget at være med til en saadan Eksportafgift.

Anden Næstformand (Parkov): Folketingsmand Niels Frederiksen har Ordet for en kort Bemærkning.

Niels Frederiksen: Jeg vil gerne standse Hr. Pinstrup paa hans videre Flugt og sige, at nu fører han Princippet for vidt og misforstaar atter mine Udtalelser. Jeg kunde godt tænke mig en Eksportafgift paa Kartofler, naar den medførte, at Forbrugerne i Danmark fik deres nødvendige Behov til en rimelig Pris, fordi Forholdene laa saaledes, at Eksporten medførte en ganske overordentlig stor Pris, som var til Skade for Hjemmeforbruget. Det er et Princip, som jeg aldrig har lagt Skjul paa, at vi var Tilhængere af. Men vi har aldrig opfattet Eksportafgiften som en Statsindtægt til Fordel for de almindelige Skatteydere.

Anden Næstformand (Parkov): Folketingsmand Pinstrup har Ordet for en kort Bemærkning.

Pinstrup: Det vil altsaa sige, at Hr. Niels Frederiksen er en Tilhænger af længst muligt at binde og hindre den frie Handel, den frie Omsætning, som vi andre tilstræber at naa snarest muligt.

Niels Frederiksen: Maa jeg bede om Ordet for en kort Bemærkning.

Anden Næstformand (Parkov): Det bliver da den sidste korte Bemærkning.

Niels Frederiksen: Jeg er en Tilhænger af, at man prøver paa at skabe taalelige Tilstande, akkurat som det viser sig, at den højtærede Landbrugsminister

ved det foreliggende Lovforslag ogsaa mener at gøre det.

Nørskov: Ved Forelæggelsen af Kornlovsforslaget udtalte den højtærede Landbrugsminister, at den fastsatte Pris paa Rug, nemlig 43—44 Kr. pr. 100 kg, var den laveste Pris, der kunde være Tale om, og det mener jeg er rigtigt. Men naar man vil sikre Landmændene vederlagsfri Ombytning af Brødkorn med Majs eller andet Foderkorn, mener jeg, at Prisen maa være noget højere end de foreslaaede 43—44 Kr., og jeg kan i saa Henseende fuldt ud tiltræde de Udtalelser, der lød herfra forleden Dag, da mit Partis Ordfører (Hedegaard) udtalte sig om dette Forhold: Prisen paa Rug maa sættes op ikke alene set i Forhold til Majsprisen, men ogsaa i Forhold til Oliekageprisen, idet der nemlig er mange Steder ovre i Jylland, hvor man før har haft et stort Svinehold, men nu betydelig har reduceret dette og i Stedet for er gaaet over til Kvæghold. Derfor maa mange af de Folk bruge de Penge, de faar ind ved Salg af Rug til Indkøb af Oliekager. Ogsaa set i Forhold til de Produktionsudgifter, Landbruget i Øjeblikket har, maa Prisen paa Rug være noget over den her i Lovforslaget foreslaaede.

Jeg er tilfreds med Bestemmelsen om, at der ydes Landmændene en Præmie, naar de beholder Kornet noget længere, f. Eks. til hen paa Vinteren, og jeg mener, at denne Præmie egentlig burde være noget større. Der er efter min Mening ingen Fare ved, at Landmændene ikke forpligtes til at aflevere Korn i Efteraaret; thi det er saaledes, at mange Landmænd er nødsagede til at tærskes nu i Efteraaret og til at sælge Kornet for overhovedet at skaffe Penge til de store Udgifter, som Landbruget nu maa bære.

Jeg er ligesom den foregaaende Taler (Pinstrup) Modstander af den hollandske Vægt — det er efter min Mening et meget forældet Begreb — og jeg mener ligesom Hr. Pinstrup, at der bliver det samme Brød og lige saa godt Brød af vestjysk Rug som af Rug herovre paa Øerne. Det er endvidere en Kendsgerning, som de fleste vil være vidende om, at den hollandske Vægt rammer særlig de midt- og vestjyske Egne meget haardt, netop de Egne, som paa Grund af Jordens hele Beskaffenhed er henviste til at dyrke Rug og graa Havre. Det er endogsaa i disse Egne saadan, at man mange Gange maa dyrke Rug to Gange i Omdrift, og selv om Rugen er fuldmoden, naar den bliver høstet, og